

Ако не можете да контролирате времето прекарано на станцията, да не говорим за парите, които харчите за нея и ако Вашето семейство не всякога успява да Ви разпознае, Вие сте се превърнал в ХАМ-охолик.

/"CQ MAGAZINE" - м.март
1988 г./
превод Н.Николов - LZ1ZM

ИЗПОВЕДТА НА ЕДИН ХАМ-ОХОЛИК

Името ми е Уейн Дитсуърт и аз съм ХАМ-охолик. Всичко започна в онзи съдбоносен ден, точно преди три години, когато един колега ме запали да започна курса за радиолюбители-начинаещи в местния радиоклуб. Тогава, когато слушах демонстрационната връзка на клубната станция с ХЕ2 от Тихуана разбрах, че всичко е свършено.

Признаците бяха явни и вече беше се започнало. Предполагах, че ще бъде същото странно чувство, когато шофирайки сам късно през ноща по автомагистралата настройвах на някоя радиостанция разположена на 2000 мили, чийто сигнали необяснимо и странно как се отразяват в небето и попадат в автомобилното радио. Но човек никога не знае какво ще стане, поне дотогава, когато вече е станало късно.

За кратко време взех изпита за радиолюбител-начинаещ и докато чаках да получа по пощата свидетелството за клас, вече приемах 100 знака в минута. Прекрастните, ритмични, чисти, ясни, кристални сигнали, записани на магнетофонна лента, ми действаха почти хипнотично. Бях в състояние да ги слушам с часове. А това да предавам със зумера, беше върховна радост. След първата ми, дълбоко потресла ме връзка с WB9TOA от Милоуоки и невероятното вълнение, което изпитах тогава, разбрах, че любителското радио беше за мен нещо повече от обикновено хоби.

Седмица след като получих клас за начинаещ, излязох от гаража, който бях превърнал в "shack" и от почти тоталното усамотение, за да се явя на изпит "екстра клас". /За да отида на изпита в Чикаго се наложи да отложа една екскурзия заедно със семейството ми./ Скоро след това смених старата си лампова, новобранска апаратура с нов, лъскав трансивър с цифрова скала и незабавно се заех с изправянето на мачта и вдигането на бийм. Прекарвах почти всичкото си свободно време в "shak"-а, подобрявайки непрекъснато операторските си навици и умения, домаствах, донастройвах и усъвършенствах апаратурата, потънал в море от пулсиращи сигнали от цял свят. В началото жена ми се отнасяше към това като към временна лудост. Но НЕ! - ставаше все по-лошо и по-лошо.

Запалих се по дипломи и контести ТРЯБВАШЕ да ги изработя всичките. След три месеца имах най-важните: "WAS", "WAC", "WPX", "DXCC". След като направих и "WAZ", се впуснах да гоня по-малко известните такива - работил цяла Австралия, Япония, Колумбия и дори Танзания. За всеки случай изработих и неща като "Pottawattmie County certificate" и "Warked 10 eskimo Dog-sled Mobiles Award" /работил 10 мобилни Ескимоски станции върху шейни с кучешки впряг/. Междувременно участвах и във всеки контест, организиран къде да е по света. Не само такива като "Sweepstakes" и "CQ WW", но всички, буквално всички контести: "ZA QSO Party", "The all Antarctica DX Contest" и дори "Silent key night" /ноща на мъртавите/. След

година имах всички дипломи, сертификати и бях поставил рекорди във всички контести които могат да съществуват. Разбира се през цялото това време бях усъвършенствувал апаратурата си. Бързо изхарчих всичките си спестявания, за да задоволя напълно, обелото ме желание да притежавам съвършенна изключителна станция. Мачтата ставаше все по-висока и по-висока - 60, 75, 100 фута /20, 25, 35 метра/. Отначало 5-елементен трибандер, след това подредени един върху друг три елементни монобандери, като всеки от тях в последствие ставаше 5, 6 и накрая 8-елементен. Относно апаратурата извървях целия път от най-доброто продавано за радиолюбители, до най-добрите военни и професионални образци. Имах изключителен ключ с 65 функции и компютър с дистанционно управление, сложни супер филтри, предусилватели и измервателна апаратура.

За да се снабдя с пари /за всичко това скритом взимах заеми/, заложих къщата и дори посегнах на училищната такса на децата. Но не можех по друг начин! Трябваше да имам от някъде пари! Вече бях хлътнал.

Всичко това взе да създава напрежение в семейството ми. Елизабет /XYL/, започна да нарича радиото "любовницата" ми. Случваше се "хармоничните" /децата/ да не могат да ме познаят в редките случаи, когато се показвах от гаража навън /бях спрял да се бръсна защото това отнемаше ценно време за работа в ефира, а и започнах да си нося храна в гаража/.

Никога не напусках "shack"-а с изключение на случаите, когато трябваше да ходя на работа - докато не загубих и нея. Заради контести бях отсъствувал твърде често. Това не ме притесни особено - имах повече свободно време за работа в ефира, а съпругата и децата щяха да се прехранват от помоща за безработни.

Дори и това не беше много за Елизабет. Премисляйки миналото, се учудвам на търпението и. Мисля, че това, което и подействува окончателно беше, че започнах да спя в гаража, за да мога да хващам прохождение на 80 метра късно през ноща. Намерих бележка, че е взела децата и отива при майка си, докато се "вразумя". Тъй като я бе оставила точно преди началото на "CQ WPX CW Contest", забелязах я едва два дни след това. Бях потресен, разбира се, но това ме накара само да се заема още по-сериозно с радиолюбителството. Бях започнал да се отегчавам от контестите и за да задоволя моя глад за радиолюбителска дейност, започнах да се впускам във все по-екзотични видове работа, с все по-голяма и все по-модерна апаратура. Наложих се да продам колата и някои мебели, но това не беше от значение. RTTY, SSTV, AMTOR, компютърни връзки на CW - опитах всичко.

Със съседите ми се отвори работа след като пуснах новия киловат на 50 MHz и изгорих входовете на всички телевизори в радиус от три блока. Отсъде можех да зная, че всички гледат по това време супер боул на втори канал?! След като платих сметките за ремонта на 66 телевизора, продаждох апаратурата на 50 MHz и вече се захванах с най-сериозното - връзки чрез отражение от Луната. Но в съседите все още се таеше някакво недоволство. След като издигнах огромна антена за лунни връзки, СЪВЕТЪТ на съседите се опита да привлече вниманието на градския съвет върху мен. Искаха да ми забранят да вдигам антени, защото това било "невиждано". Можете ли да повярвате? Такива прекрасни антени като моите - "невиждани". Колко ограничено мислещ може да бъде понякога човек.

Успях да се справя с тях, докато един моторизиран делтапланер се блъсна в новата ми 200 футова /80 метрова/ мачта. Да не съм виновен аз, че в един лош момент бе изгоряла червената лампа на върха и! Във всеки случай ми забраниха да издигам жерета над 20 фута. На всичкото отгоре се оказа, че пилотът бил племенник на кмета. След като той ме осъди и загубих делото /беше се спуснал на земята по една от обтяжките/, трябваше да продам всичко - къщата, апаратурата, всичко, всичко... Да обявя пълен банкрут и да заплащам щетите. Бях изхвърлен на улицата премръзнал, изоставен, без семейство където да се прибера.

И все пак не откривах никаква грешка по извървяния път. Трябваше да изляза в ефира отново. Главата ми бръмчеше. Сънувах кошмари. Цялото ми тяло трепереше. Бях на път да изпадна в душевна криза.

На пълно пропаднал и отчаян се отправих към дома на моя стар приятел Jan - KF0Z. Помолих го да ми даде някаква /каквато и да е/ машина - стар приемник или каквото и да е друго. Но той само ме гледаше и с дълбоко изписано съжаление в очите ми каза:

- Не мога, Уейн. Погледни се. Станал си ХАМ-охолик.

- Не! Не е вярно! Мога да спра да се занимавам с радиолюбителство тогава, когато пожелая.

Но той само поклати глава и въздъхна.

- Нямам намерение да ти давам никаква апаратура, а и мисля, че всеки друг любител в града няма да ти даде. За теб има само един начин да се излекуваш - трябва завинаги да се откажеш от радиото..

- Не! - изревах отчаяно. Аз трябва да бъда в ефира! Трябва!

Бутнах го грубо встрани и се затекох навън. Все пак ще се появя в ефира. Тъй или иначе ще се появя. Препусках по улиците и чуках по вратите на всички радиолюбители в града. Бях отблъснат навсякъде. Опитах чрез клубната радиостанция, но те отказаха членството ми - "за мое добро", както се изразиха. Гледаха ме с презрение и досада, защото трябваше да се задоволяват с няколко ниско опънати дълги жици, поради липсата на жерета. Бях останал сам.

Приютих се в един дом за бездомни срещу 50 цента на вечер. Започнах да се ровя в контейнерите за отпадъци зад радиосервизите, за да откроя някоя изхвърлена част или парче жица. Дори започнах да ходя на градското сметище, търсейки стари телевизори и радиоапарати от които да сваля някоя и друга лампа. Най-после успях. Под куп гниещи плодове открих стар KNIGHT-KIT приемник. Вече бях събрал достатъчно части, за да построя малък, еднолампов предавател с един кварц на 40 метровия обхват за начинаещи. Това от което се нуждаех още бе антена. Опитах да открадна парче жица от телта за пране в един заден двор, но едно куче ме прогони. Най-после реших и този проблем, като "вързах" пружината на леглото си като антена. След няколко часа отчаяни SQ-та успях да направя връзка с един новобранец на разстояние 6 блока от мене. Той ми даде само RST 221, но това беше връзка! Беше! Бях на върха на небето! Но щастieto ми бе краткотрайно. Тъкмо си мислех, че правейки връзка с мен този новобранец спасява живота ми, един пиян залитан и погрешно се тръшна на леглото ми. Удар с висока честота го накара моментално да отрезнее. Той яростно се протегна и смаза с юрук цялата машина. След последвалия скандал

бях изхвърлен на улицата. И там лежейки в отчаяние, си признах -- аз съм ХАМ-околик и се нуждая от помощ. Довлякох се до болницата и им разказах моята история. Единият от докторите беше радиолюбител и разбра. Заклучиха ме в стая облицована с олово, защитена от проникването на висока честота и ме оставиха така цял месец.

Сега съм о'кей. Живея пак с жената и децата и отново работя. Въпреки това не минава ден, когато да не мисля за това да изляза в ефира отново. Скъсах на парчета сартификата си за по-сигурно. Но все още сънувам тези пулсираши, ритмични сигнали на Морз, чукащи, долитащи от четирите края на Земята. Все пак смятам, че съм намерил безопасна алтернатива. Не се изисква лиценз, няма да мога да предавам, така че сигурен съм всичко ще бъде наред. На път съм да се заема със слушателска дейност ...

=====